

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

הקפות עם בית-חב"ד

בתי-חב"ד ברחבי הארץ מסיימים את הפעילות הענפה של חודש החגים באירועים גדולים של הקפות שניות, שנערכות בכל רחבי הארץ. זו הזדמנות מיוחדת במינה להתחבר אל המוני בית-ישראל, מכל החוגים והגוונים, ולשמוח בשמחת התורה. פרטים בבית-חב"ד המקומי.

הקפות בכפר-חב"ד

כמיטב המסורת, מזמין ועד כפר-חב"ד את המוני בית-ישראל להקפות השניות המפורסמות, שנערכות בבית-הכנסת 'בית-מנחם' בכפר. אלפי יהודים, מכל גוני הקשת, נוהגים לבוא להקפות המיוחדות האלה, ולשמוח שמחה טהורה וסוחפת, עם חסידי חב"ד. מקומות מיוחדים לנשים. ההקפות יתחילו בשעה 8:30 בערב.

הקפות במערת-המכפלה

במוצאי שמחת-תורה יערכו צעירי-חב"ד הקפות שניות במערת-המכפלה בחברון עם תושבי היישוב היהודי בחברון ועם ציבור מגוון שיבוא מכל רחבי הארץ. הזמר החסידי מנדי ג'ירופי ותזמורתו ירקידו את הציבור. ההקפות מתואמות עם כוחות הביטחון. הסעות יצאו בשעה 7 מביניני-האומה בירושלים ומבית-כנסת חב"ד בקריית-מלאכי. לפרטים 054-6761364.

המעורים

שיתוף-פעולה של נבחרת מטובי הזמר החסידי יצרה את התקליט **המעורים**, והם שרים שלושה עשר שירים של **לייזר שוובר**. בין הזמרים **מרדכי בן-דוד**, **מנדי ורדיגר**, **שלמה כהן**, **יוסף קרדונר** ועוד. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
5:54	6:29	6:33	5:58
6:52	7:27	7:27	6:52

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מצטיידים בשמחה לכל השנה

כדי לשמוח באמת אנו זקוקים לברכה מהקב"ה, שיפתח לנו את שערי השמחה. בשמחת-תורה בארות השמחה נפתחות, וכל הרוצה מוזמן לשאוב

ובאווירה הזאת אנחנו יוצאים לשנה חדשה של חיים ושל עבודת ה'.

עוד דבר מודגש בחג הזה - האחדות הפנימית של כל חלקי עם-ישראל. בימים הרגילים של השנה יש הבדל בין יהודי למשנהו. זה תלמיד-חכם וזה עם-הארץ, זה מהדר במצוות וזה בקושי 'שומר מסורת'. אבל בשמחת-תורה הכול מתאחדים. הכול רוקדים עם ספר-התורה, בלי הבדל בין יהודי ליהודי. הכול שמחים בשווה, רוקדים בשווה, ומבטאים יחדיו את הקשר העמוק של כולנו אל התורה. זה קשר שמאחד את כל חלקי העם.

הנשק הסודי

השמחה הזאת היא הנשק הסודי שלנו מול האתגרים הקשים העומדים לפנינו. באמצעות השמחה נפיל מחיצות. בעזרתה נתגבר על גלי הציניות והאינטרסנטיות השוטפים אותנו. בכוחה נעמוד מול מזימות אויבנו מבית ומחוץ. לא לשווא נאמר על השמחה שהיא פורצת גדרות וגבולות. אי-אפשר לעמוד בפני יהודים ששמחה אמיתית קורנת מתוכם.

וכדאי לזכור כי שמחה היא גם מתנת שמים. כדי לשמוח באמת אנו זקוקים לברכה מהקב"ה, שיפתח לנו את שערי השמחה שלו. ועכשיו הזמן. בשמחת-תורה בארות השמחה נפתחות, וכל הרוצה מוזמן לשאוב דליים וחביות של שמחה לכל השנה כולה.

יום זה של שמחת-תורה מכיל שפע של ברכה ושמחה. גדולי החסידות אמרו, שכל הדברים שאפשר להגיע אליהם בראש-השנה וביום-הכיפורים על-ידי בכי ולב נשבר, אפשר להשיגם בשמחת-תורה על-ידי דבר אחד ויחיד - שמחה וריקודים. עוד אמרו, כי הרגעים של שמחת-תורה הם רגעים יקרים, שבכל אחד מהם יכולים לשאוב אוצרות ממש.

הבה נצטייד בשמחה, ובכוחה נצא מאוחדים ומלאי תקווה למשימות המוטלות עלינו, ונזכה בקרוב ממש לרקוד בשמחה מול משיח-צדקנו, בגאולה האמיתית והשלמה.

חודש תשרי נקרא 'החודש השביעי', שביעי גם מלשון שובע, שכן זה חודש שבע בחגים ובמועדים: ראש-השנה, יום-הכיפורים, חג-הסוכות, ימי חול-המועד - שפע של חגים. לשם-מה אנו זקוקים לעוד חג, שמחת-תורה? חז"ל משיבים על כך במשל: "משל למלך שעשה סעודה שבעה ימים, וזימן כל בני-אדם שבמדינה בז' ימי המשטה. כיוון שעברו ז' ימי המשטה, אמר לאוהבו: כבר יצאנו ידינו מכל בני המדינה - נגלגל אני ואתה במה שתמצא".

שבעת ימי חג-הסוכות מרעיפים שפע וברכה לעולם כולו (ולכן מקריבים בחג-הסוכות שבעים פרים, כנגד שבעים אומות-העולם), ואז, ביום השמיני, אומר הקב"ה ל'אוהבו', לעם-ישראל: עכשיו נעשה חג שיהיה רק שלי ושלכם. במדרש אחר מתואר שהקב"ה אומר: "קשה עליי פרידתכם", ולכן נתן לנו עוד יום של חג.

חותם השמחה

ואכן, שמחת-תורה הוא חג בעל אופי ייחודי, שאין למצוא דוגמתו בעולם כולו. אנו מכירים חגים של עמים אחרים. אלה חגים הקשורים בגשם, בשמש, בעונות השנה, בהצלחת יבולים. אבל חג של תורה - אין דבר כזה. איפה עוד תמצאו המוני בני-אדם שמחים ורוקדים עד כלות הכוחות רק על העובדה שיש להם 'ספר'. אבל אנו, היהודים, שמחים על ה'ספר' הזה בשמחה שמקיפה את כל העם, מהגדולים ועד הקטנים, מהקרובים ועד הרחוקים. כי הספר הזה הוא המתנה היקרה ביותר שקיבלנו ובזכותו הננו מה שהננו.

השמחה של שמחת-תורה קובעת בנפש כולנו את התכנים שספגנו בחגי תשרי. כל העושר הרוחני הזה נכנס ל'תנור' השמחה, קודם שאנו אורזים את השפע כצידה רוחנית לחיי היום-יום ה'אפורים' של כל השנה. יראת-שמים - בשמחה. תשובה - בשמחה. תפילה - בשמחה. קיום מצוות - מתוך שמחה. זה החותם ששמחת-תורה מותיר על חגי תשרי,

הסוכה ככללות המצוות

ב'פסולת דגן ויקב'. הדבר מלמדנו שהעניינים הגשמיים צריכים להיות בעיני האדם 'פסולת' בלבד.

לא לשם השכר

בדקות יותר אפשר ללמוד ממצוות סוכה שגם שכר המצוות הוא עניין טפל, וכוונתו של האדם צריכה להתמקד במצווה עצמה ולא בשכר שיקבל על קיומה. ההלכה היא, שאם יורד גשם בסוכה, על האדם לצאת ממנה, אך "כשיוצא מן הסוכה מכוח גשמים, אל יבעט ויצא, אלא יצא כנכנע".

אם האדם יוצא מהסוכה כשהוא 'מבעט', הדבר מעיד שכל כוונתו הייתה לשכר הסוכה, ועכשיו כשאין שכר בישיבה בה – הוא 'מבעט' בסוכה, שכן ללא השכר, שהוא בעיניו העיקר, שוב אין לו צורך בסוכה. עליו לצאת מהסוכה בהכנעה, בתחושת צער על שאין הוא יכול לקיים את המצווה, כי הוא משתוקק לעצם קיום המצווה, וגם כשאין שכר על קיומה, הוא רוצה במצווה עצמה.

(רשימות גיליון סב, כרך ג, עמ' 178)

שינה, השגת פרנסה וכו'), אולם עליו לראות בעיסוקים האלה עניין טפל וארעי, ואילו עסקו האמיתי הוא ענייני התורה והמצוות. עיקרון זה נרמז גם בפסוק: "וייבן לו בית, ולמקנהו עשה סוכות". לעצמו ולעיסוקיו הרוחניים נדרש האדם לבנות 'בית', היינו בית-קבע; ואילו 'למקנהו', לקניינו ולעיסוקיו הגשמיים – בעבורם הוא עושה 'סוכות', דירת עראי.

פסולת בלבד

ייחודה של מצוות הסוכה, שהפעולות הגשמיות השגרתיות נהפכות למצווה, כשהן מתקיימות בסוכה. בכך מצוות הסוכה שונה מכל המצוות, שבהן אנו עושים פעולות מיוחדות מפני ציווי ה', ואילו בסוכה אנו עושים את הפעולות השגרתיות שלנו, ודווקא העשייה הזאת היא המצווה.

כי זה עניינה העיקרי של הסוכה – להחדיר לתודעתו של האדם את ההכרה שכל העיסוקים הגשמיים אינם אלא עניין ארעי וטפל, ואילו העיקר בחייו של האדם הוא הרוחניות. עניין זה בא לידי ביטוי גם בהלכה שהסוכה לא צריכה להיעשות דווקא מדברים משובחים, אלא גם

צוות סוכה היא המצווה הראשונה אחרי יום-הכיפורים, שבו התכפר עם-ישראל על כל שהיה בשנה שעברה. על-כן היא מצווה כללית לכל יהודי, והיא רומזת על כללות פעולתן של התורה והמצוות בנפש האדם ובעולם.

בסוכה שני מרכיבים מנוגדים לכאורה: מצד אחד אנו מצווים "תשבו בסוכות", "תשבו כעין תדורו" – יש לשבת בסוכה כשם שיושבים בדירה, וכל פעולות האדם צריכות להיות בסוכה. מצד שני היא חייבת להיות 'דירת עראי', ואם לאו – היא פסולה.

גשמיות ארעית

לכן חז"ל מכנים את הסוכה 'מצווה קלה', שכן בשבתו בסוכה אין האדם משנה במאומה מדרך חייו והתנהגותו. להפך, גדר המצווה הוא להתנהג כפי התנהגותו כל השנה, אלא שעליו לעשות את כל העיסוקים האלה בסוכה, ב'דירת העראי' שלו.

מהותה זו של הסוכה רומזת, שמצד אחד האדם נדרש לעסוק בצרכיו הגשמיים (אכילה, שתייה,

מן המעיין שמחת-תורה | מאת הרב אליעזר ברוך

למסור את עצמו על התורה במסירות-נפש.

(ספר השיחות תד"ט)

אמרת השבוע

ערבה חבוטה

בקהילה אחת ביקשו קליהדעת והמזלזלים במצוות להקים להם בית-כנסת משל עצמם, אולם הרב התנגד לכך בתוקף. באו נציגיהם אל הרב וטענו: "בבתי-הכנסת האחרים מקומנו בשולי החברה והדבר מנציח את מעמדנו הנחות, אולם כשיהיה לנו בית-כנסת משלנו, תהיה לנו שאיפה להתעלות".

השיב להם הרב:

"ארבעת המינים של חגי-הסוכות מלמדים אותנו שההפך הוא הנכון. גם הערבה, שאין בה לא טעם ולא ריח, נהפכת למצווה כאשר היא מחוברת אל האתרוג, הלולב וההדס. אולם כאשר מפרידים אותה מהאתרוג, הלולב וההדס, היא נהפכה ל'הושענא חבוטה' וחובטים אותה בקרקע..."

עשרים וארבע שעות) של שמיני-עצרת ושמחת-תורה צריכים ליקר מאוד. בכל רגע אפשר לשאוב אוצרות בדליים ובחביות, בגשמיות וברוחניות, וכל זה על-ידי הריקודים.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

התורה אינה כבדה

רבי משה-דוד מצ'ורטקוב היה מחזיק את ספר-התורה הכבד בזרועותיו ורוקד עמו כל הזמן. שאלו חסיד אחד: "רבי, הספר אינו כבד עליו?". ענה לו הרבי: "התורה, כשמחזיקים בה, אינה כבדה כל עיקר".

שמחה כפולה

שני פירושים ל'שמחת-תורה': ישראל שמחים בתורה, והתורה עצמה שמחה מזה שישאל משמחים את התורה. לכן החג נקרא 'זמן שמחתנו', בלשון רבים, ואחד הפירושים בזה הוא שישאל שמחים בתורה ושהתורה עצמה שמחה על-ידי ישראל.

(לקוטי שיחות)

כמו שבועה

כשהולכים להקפות, כל יהודי מחזיק את ספר-התורה כמו שבועה בנקיטת חפץ, שהוא מוכן

הקדמה והכנה

כל חודש אלול, ראש-השנה, עשרת ימי תשובה, יום-הכיפורים, חגי-הסוכות, הושענא-רבא, הם הקדמה והכנה להגיע בשמחת-תורה לבחינת "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו".

(רבי משה מקוברין)

כל ישראל ראויים

שמחת ההקפות בשמחת-תורה נעלית מאוד. היא גבוהה בהרבה גם מהשמחה של שמחת בית-השואבה. כל ישראל ראויים לשמחת ההקפות בשמחת-תורה.

(אדמו"ר הזקן)

התורה מקיפה אותנו

בימי חגי-הסוכות אנו עושים הקפות סביב לתורה, ואנו מתפללים לשנה טובה ולכתיבה וחתומה טובה. אחרי הושענא-רבא, כשאנו בטוחים בגמר החתימה הטובה, התורה מקיפה אותנו ומבקשת מאיתנו שנקיים אותה כהלכתה.

(רבי יחזקאל מקומיר)

לשאוב אוצרות

את ארבעים ושמונה השעות (בחז"ל. בארץ

שמחה ממתקת

הבעת פניו של הרופא שעמד ליד מיטת הילד הייתה כפואה. הורי הילד ניסו לדלות מפי הרופא מידע מדוייק יותר על מצבו, אולם הרופא מיעט במילים והסתפק בהבעת תקווה לרפואה שלמה. אט-אט החלו ההורים להבין כי מחלת בנם אנושה, וכי הרופא למעשה הרים ידיים. בדרך הטבע נעשו כל הטיפולים האפשריים, ועתה מתברר שרק נס ישיב את הילד לחיים בריאים.

האב, ר' ישראל, נמנה עם חסידי רבי שמואל, אדמו"ר המהר"ש מליובאוויטש. במצב שנוצר ידע כי רק דרך אחת נותרה להציל את בנו – לנסוע מליובאוויטש, לבקש את ברכת הרבי. חששות מלאוהו: כיצד יוכל לעזוב את בנו ואת משפחתו, בשעה שאינו יודע מה יהיה ביום המחר? אך באין ברירה אזו עוז ובלב כבד נפרד מבנו וממשפחתו ויצא למסעו.

הנסיעה ארכה כמה ימים, ולקראת חג-הסוכות הגיע לעיירה ופנה היישר לבית-מדרשו של הרבי. ידע ר' ישראל כי ימי החגים אינם ככל השנה: כל השנה הרבי נוהג לקבל ל'יחידות' כל אורח, אולם בימים האלה סדר יומו של הרבי שונה לגמרי. הרבי עמוס בעבודת הקודש, בהמשכת שפע לכלל ישראל, שהרי במועדי חודש תשרי נקבעת ההשפעה לכל השנה בגשמיות וברוחניות. כיצד יבקש לפנות מזמנו של הרבי בעבור מצוקת איש פרטי ומשאלתו.

אולם שאלת חיים יש כאן. ר' ישראל החל לדחוק בגבאי החצר, שייקבע לו בדחיפות 'יחידות' עם הרבי. תחילה השיב הגבאי: "אי-אפשר. אין איש נכנס בחגים ל'יחידות'. עליך להמתין עד אחרי החגים". ר' ישראל, שהיה מוכן מראש לתשובה השלילית, החל להרעף תחנונים ולדבר על ליבו של הגבאי, כי מצבו של הילד בכי רע ותקוותו היחידה היא בברכה מפי הרבי ב'יחידות'.

התרכך ליבו של הרבי, והוא הסכים לקבוע לר' ישראל 'יחידות' באחד מימי חול-המועד סוכות. ליבו הדואב והשבור של ר' ישראל ראה מעט שמחה אחרי שבועות רבים, ובהתרגשות החל להתכונן לפגישה עם הרבי.

אוירת החג ממלאת את חצר הרבי. נהרת שמחה על פני כולם. לחג-הסוכות הגיעו אורחים רבים, לחזות בפני רבם ברגל ולשמע דברי חסידות חדשים

מפיו. אלו לצד בני המקום יושבים בצוותא להתוועדויות חסידיות, אומרים 'לחיים', ומדי פעם פוצחים הם בשיר ויוצאים בריקוד. יושב לו ר' ישראל מהורהר בשולחן

שבקצה בית-המדרש. עיניו הדומעות כאילו אינן רואות את הנעשה סביבו. ליבו המכווץ רחוק לגמרי משמחת החג. זמן ה'יחידות' קרב, ור' ישראל עומד דרוך ומוכן ליד מפתן חדרו של הרבי,

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

שמחה מקרבת

שמחה כוח מיוחד לקרב את הגאולה, שכן עליה נאמר 'שמחה פורצת גדר', וממילא היא פורצת גם את גדרי הגלות ומביאה את הגאולה. החג שמייצג את השמחה הוא חג-הסוכות. שלוש פעמים הוזכרה בתורה המצווה לשמוח בחג זה, והדבר מלמד על הסגולה המיוחדת של החג לעניין השמחה. עיקר השמחה היא בשמחת בית-השואבה, שעליה נאמר: "מי שלא ראה שמחת בית-השואבה – לא ראה שמחה מימיו".

שמחת בית-השואבה קשורה לניסוך המים שהיה מתקיים בחג, נוסף על ניסוך היין שהיה מתקיים במשך כל השנה. ניסוך היין לא היה מלווה שמחה מיוחדת, ודווקא ניסוך המים נעשה מקור של שמחה, ועד שמי שלא ראה אותה – לא ראה שמחה מימיו.

יין ומים מסמלים שתי גישות כלליות בעבודת ה'. היין, שיש בו טעם, מסמל עבודת ה' שנעשית מתוך הבנה וידיעה. מים, שאין בהם טעם, מסמלים עבודת ה' שבה מתוך קבלת-עול, למעלה מכל שכל והבנה. היהודי מקיים את הדברים משום שכן ציווה ה', מתוך התבטלות לרצון העליון.

מעלת המים

מטבע הדברים, כשאדם פועל מתוך הבנה וידיעה, הוא מרגיש יותר שמחה והנאה ממעשיו, ואילו כשהוא פועל מתוך קבלת-עול, אין זוה שמחה מרובה כל-כך; למה אפוא קשורה השמחה הגדולה של שמחת בית-השואבה דווקא בניסוך המים (שמסמלים קבלת-עול והתבטלות) ולא בניסוך היין (שמסמל הכרה והבנה)?

כאן אנו מגיעים למהותה האמיתית של שמחת בית-השואבה. אופיה של שמחה זו, שהיא בלתי-מוגבלת. זו שמחה שפורצת את כל המסגרות והמגבלות וסוחפת את האדם לדרגות רמות ונעלות ביותר. להגיע לשמחה גדולה ונעלה כזאת אי-אפשר על-ידי 'יין' אלא דווקא על-ידי 'מים'.

כל שמחה, מעצם מהותה, היא פריצה מסויימת של מגבלות. עובדה שבעת השמחה האדם עושה דברים שבזמנים רגילים לא היה מעלה על הדעת לעשות. שתקן – מתחיל פתאום לדבר ולשיר; אדם שקול ומיושב – רוקד ומפזז כילד קטן; אפילו נכה עשוי לקרטע ולקפץ בשעה שליבו גואה משמחה.

השכל לעולם מוגבל

אולם כדי שהשמחה תהיה בלתי-מוגבלת באמת – צריכה גם סיבת השמחה להיות בלתי-מוגבלת, שהרי התוצאה תלויה בסיבה. ככל שמקור השמחה פחות מוגבל – גם השמחה עצמה מוגבלת פחות. שמחה אמיתית ובלתי-מוגבלת יכולה לפרוץ דווקא כאשר מתעלים מעל השכל וההבנה. כל עוד סיבת השמחה היא שכלית והגיונית, עדיין הדברים נתונים בבקרת השכל, והשמחה אינה יכולה להיות בלתי-מוגבלת.

דבר זה מסביר למה דווקא ניסוך המים הביא את השמחה הגדולה ולא ניסוך היין. כל עוד עבודת ה' היא בבחינת 'יין', מתוך ידיעה והבנה, גם השמחה שבאה בעקבותיה מוגבלת על-פי מידת הידיעה וההבנה. ככל שעולה הידיעה וההבנה בגדולתה – גדלה השמחה, אך תמיד היא מדודה על-פי רמת ההכרה וההבנה. אולם כאשר יהודי מתעלה מעל מגבלות שכלו ומגיע לעבודת ה' בבחינת 'מים', בקבלת-עול שלמעלה מכל שכל והבנה – ארז הוא מתקשר עם הקב"ה עצמו, ומגיע לשמחה בלתי-מוגבלת באמת.

אמנם השכל הוא ממעלותיו הגדולות של האדם, ובכך יתרנו על בעלי-החיים, אך גם השכל אינו סוף-פסוק, וגם הוא צריך להגיע לשלמותו על-ידי התעלות לדרגות שלמעלה מהשכל. אי-אפשר להגיע לדרגות האלה על-ידי שכל והיגיון, אלא רק על-ידי התבטלות וקבלת-עול מוחלטת לרצון ה'. כשיהודי מגיע להתבטלות כזאת ומתקשר עם הקב"ה – פורצת מליבו שמחה כשמחת בית-השואבה, וזו מביאה גם את שמחת הגאולה האמיתית והשלמה.

ספר התהילים בידו האחת ופתק הבקשה בידו השנייה. מקובל היה בין חסידים, כי אם הרבי לוקח בידו את הפתק מיד הנכנס, אזי תבוא הישועה, אך אם הרבי אינו מושיט את ידו לקחת את הפתק אלא מורה להניחו על השולחן, סימן הוא כי אפסה תקווה חלילה...

נכנס ר' ישראל, מושיט את ידו למסור את הפתק לידו של הרבי, אולם הרבי מורה לו להניח את הפתק על השולחן. ידו של ר' ישראל נשאר באוויר, מושטת בתחינה, אולם על פני הרבי ארשת רצינית, והוא ממתין שהחסיד יניח את הפתק על השולחן.

ר' ישראל קלט היטב את משמעות הדבר. ראשו נעשה סחרחר עליו וחושיו התערפלו. כשהוא משרך את רגליו אך בקושי, הצליח למצוא את דרכו החוצה מן החדר. תקוותו הגדולה נגוזה.

ליל שמיני-עצרת הגיע. עומד ר' ישראל בתוך מאות החסידים הצובאים סביב בימת הרבי, וליבו שבור. שמחת התורה אורפת את הכול. זקנים וצעירים רוקדים בעוז, ועל השמחה מנצח הרבי. אך ר' ישראל אינו מסוגל להזיז את רגליו. מחשבותיו נשואות אל הנעשה בביתו ובמשפחתו. ושמא, עוברת בו מחשבה נוראה, כבר אירע הגרוע מכול...

לפתע התעשת והחל לומר לעצמו: "חסיד אתה? הלא שמחת-תורה היום! כיצד תערבב את צער הגוף עם שמחת הנשמה. הטל את עצמך אל תוך ים השמחה ויהי מה". לא הניח עוד למחשבותיו הקודרות להשבית את השמחה, ותיכף הצטרף למעגל הרוקדים. חיש-מהר נבלע במעגלי הרוקדים, מתחבק את ספר-התורה, עיניו עצומות וכל-כולו שרוי בשמחה עילאית. כך רקד בשני ימי החג, והסיוח את דעתו ממחלת בנו האהוב.

יצאו החגים, והרבי פנה לקבל את אורחיו הרבים ל'יחידות' קודם שובם לבתיהם. בין הבאים היה גם ר' ישראל, שבא לקבל את ברכת הדרך, אך על בנו כבר לא הזכיר דבר. ברור היה לו כי אין עוד אלא לקבל עליו באהבה את הגורל.

הפעם קיבלו הרבי בפנים מאירות ואמר: "בפעם הראשונה שנכנסת וביקשת בעבור בנך, לא ראיתי שום דרך להצילו; אולם כאשר בשמחת-תורה התעלית על עצמך, הגברת את הנשמה על הגוף ושמחת בשמחת התורה באמת – קרעת את גזר הדין ובנך יצא מהמשבר ורפואתו קרובה לבוא..."

את הסיפור הזה סיפר אדמו"ר הרי"צ (רבי יוסף יצחק) מליובאוויטש לכמה מחסידיו, ואמר: בחסיד הזה נתקיים המאמר 'שמחה פורצת גדר'.

פתגם חסידי "נאמר בנביא: 'כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון' - על-ידי השמחה אפשר לצאת מכל הצרות שבעולם" (רבי חנוך-העניך מאלכסנדר)

והאתרוג גדל וגדל וגדל...

אתרוגים, לצד בית-אריזה משוכלל וצוות עובדים ופועלים מסורים, ומספר: "בעבר עסקתי בגידול תבלינים ועשבי תיבול בהם. הרב ניסים מלכה, שניהל כולל במושב שלנו, לחץ עליי לגדל אתרוגים. הוא גם עזר לי בקניית הייחורים ובשיתלתם".

הידרו של האתרוג שבידכם הוא במראהו, ביופיו ובניקיונו. ודאי לא נתתם דעתכם על משקלו. אולם בני משפחת אברהמי חרדים לדווקא למשקל האתרוגים שהם מגדלים, ושמים בכל קילוגרם המתווסף לפרי עץ ההדר. האתרוגים הענקיים היוצאים מהמטע שלהם כבר הגיעו לסוכותיהם של רבנים גדולים. הם מעוררים חיוכים וקריאות הפתעה.

סירבו לזוז

כאשר הבשילו האתרוגים הראשונים והחלו הקטיפ, הורה שדיאור לפועלים, מתוך מחשבה שובבה משהו, להותיר שני אתרוגים על כל עץ, כדי לבחון מה יקרה להם. עניין אותו לבדוק עד איזה גודל יוכלו להתפתח קודם שינשרו. הפועלים הותירו את האתרוגים על העצים, והללו גדלו וגדלו. שבעת ילדיו של שדיאור עקבו בהתעניינות אחר גדילת האתרוגים, והשוו את היקף ראשיהם להיקף האתרוג הענק...

בחג-הסוכות הזה יגיעו שוב בני משפחת אברהמי לכותל המערבי. הם יעלו לרגל כהרגלם, ועל כתפיהם יישאו אתרוגים שמשקל כל אחד ואחד מהם כחמישה קילוגרמים. **שדיאור אברהמי**, אבי המשפחה, אומר: "זה אתרוג כשר למהדרין מן המהדרין. ברכה מיוחדת שורה באתרוגים האלו. לא פעם ולא פעמיים נשמטו מהידיים, ובכל זאת לא אירע להם דבר".

מתבלינים לאתרוגים

משפחת אברהמי מתגוררת במושב מסלול שבדרום. זה מושב מעורב, שנבנה בתחילת שנות החמישים. בתחילה אוכלס בעולים מפרס ומכורדיסטאן, ובחלוף הזמן האוכלוסייה נעשתה מגוונת יותר. שדיאור היה הילד הראשון שנולד במושב. הוא נולד בערב חג-השבועות, והוריו בחרו את שמו מתוך פרשת השבוע. בנו בכורו נולד גם-כן בערב חג-השבועות, והשם שהוענק לו, בלי התלבטויות מרובות, היה אליצור - אליצור בן-שדיאור. שדיאור מצביע בסיפוק על פרדס ענק ומאובזר של

האתרוגים התחילו למשוך סקרנים. יום אחד הגיעה למטע קבוצה של תימנים מבוגרים. הללו עמדו מול העצים ולא יכלו לשבוע מהמראה. הם התקשו לעמוד, אך סירבו לזוז. שדיאור הגיש להם כיסאות, והם ישבו מול האתרוגים ופניהם קרנו מאושר.

הרב בירן

פתאום התברר לו כי לאתרוגי-הענק ביקוש רב. שדיאור מוכר אותם במחיר גבוה במטע מאתרוגים רגילים, וקהל לקוחותיו מגיע מכל קצות הארץ. באחת הפעמים שעלה לכותל, פגש שם את הראשון

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ספרי-תורה להקפות?

שאלה: בבתי-כנסת רבים משאירים בארון-הקודש ספרי-תורה שאי-אפשר לתקנם, בעבור הריקודים בשמחת-תורה; האם נכון הדבר?

תשובה: יש ספרי-תורה ישנים, שנתגלו בהם בעיות, שלא כדאי לתקנם, אם מפני שפעמים העבודה רבה ולא תמיד נעשית בשלמות, אם מפני שהכתב כבר מתפורר, ועל-אף כל המאמצים קשה לערוב לעמידות התיקונים. במצבים כאלה מוטב לגנוז את הספר.

בבתי-כנסת רבים משאירים את ספרי-התורה הפסולים בארון-הקודש עד תיקונם. לעיתים הספרים מונחים חודשים ושנים עד שמחליטים אם לתקנם. יתרה מזו: גם כשמחליטים שלא לתקן, משאירים את הספרים לצורך ה'הקפות'. כאן אנו נקלעים לבעיה הלכתית.

שדיאור והאתרוג. מחשבה שובבה שהייתה להצלחה

לציון רבי מרדכי אליהו (ישלח לו ה' רפואה שלמה), והאתרוג הגדול ביותר שהיה ברשותו נמסר לידי הרב. הרב בירך עליו, על האתרוג שלו, ושדיאור התמלא סיפוק, סיפוק שגרם לו להמשיך בגידול האתרוגים המיוחדים ביתר מרץ.

האם הצלחת אתרוגי-הענק תגרום לו לנסות לגדל גם לולבי-ענק והדסים ארוכים? שדיאור מנענע בראשו לשלילה. הוא מסתפק במה שיש לו ונהנה ממנו. גם את כמות האתרוגים הגדולים הוא מתכנן להותיר כמות שהיא - בין חמש-מאות לשבע-מאות אתרוגים מדי שנה בשנה, יותר ממחציתם מהודרים.

גיליונות

שיחת השבוע

בעברית וברוסית

מופצים בכל רחבי ארה"ב

להזמנות ולפרסום אנא פנו:

1-917-215-9440

sh-usa@chabad.org.il

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות

של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתמח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת
לכל התורה בכרך אחד
שלוש שיחות לכל פרשה,
מאוצר שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

מקורות: כתובות י"ב, רמב"ם הל' ס"ת פ"ד ה"ב. ספר חסידים סי' תתקלד. נוש"ע י"ד רע"א, שו"ת: נו"ב קמא א"ח ט, י"ד ע"א. בין ציון קמא, צ"ב. בית שער, י"ד קל"ח. דעת חן, קע"ד. שערי הלכה ומונהג י"ד סי' קי"ח.

1-718-6041020

סופר סת"ם • HaSofer
RABBI MOSHE KLEIN
משה הלוי קליין
321 Kingston Avenue
718-221-2222

www.esofer.com
A HaSofer Company